

זוהר היומי

זוהר שמות – דף ק"ה ע"ב

פרשת משפטים

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (ק"ה ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

וְלִהְיֶה לָאֵה, אִיהוּ מוֹנָה לְכָל, בְּגִין דְּאִיהוּ טוֹב עִין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, מוֹנָה מְסַפֵּר לְכַכְבִּים. מֵאֵן הוּא מוֹנָה לְכַכְבִּים. מְסַפֵּר. מוֹנָה מְסַפֵּר לְכַכְבִּים, עַל יְדוּי עֲבָרִין כְּלָהוּ בְּחֻשְׁבָּנָא, וְלִזְמַנָּא דְאֵתִי, (יִרְמִיָּה לֵג) עוֹד תַּעֲבוֹרֶנָּה הַצֵּאן עַל יְדֵי מוֹנָה, וְלֹא יִדְעִינָן מֵאֵן הוּא. אֲלֵא בְּגִין דְּבָהּ הוּא זְמַנָּא, יְהֵא כָלָא בְּיַחְוּדָא כָּלָא פְּרוּדָא, כָּלָא לִיהוּי (וְכֹלָא לִיהוּי) מוֹנָה חַד.

תרגום לעברית

מה זה במספר? אלא בן אחד שמאיר מסוף העולם ועד סוף העולם יש לקדוש-ברוך-הוא, והוא עץ גדול ורחק. ראשו מגיע לגבה השמים, וסופו מתפשטים שרשיו, ומשרשים בעפר הקדוש, ומספר שמו. ותלוי בשמים העליונים, וחמשה רקיעים תלויים ממנו עד המספר הזה, וכלם נוטלים שם זה בגללו, שכתוב (תהלים יט) השמים מספרים, בגלל מספר זה. כל (בשביל השם הזה מספר) השמים מרויחים את השם הזה בגללו. ועל זה המוציא במספר צבאם, שאלמלא מספר זה לא ימצאו חילות ותולדות לעולמים. ועל זה כתוב (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. שנים הם שמנו צאן ונכנסו בחשבון על ידיהם, בגלל שלא שלטה בהם עין הרע. מי מנה עפר יעקב - הרי אחד שעשה חשבון. ומספר את רבע ישראל - הרי מונה

אחר. ועל שני אלה לא שלטה בהם עין הרע, שהרי מי מנה לעפר יעקב - אלה אותן אבנים (דרגות) קדושות, אבנים מפלמות שמהן יוצאים מים לעולם. ועל זה כתוב (בראשית כח) והיה זרעו כעפר הארץ. מה אותו עפר העולם מתברר בשבילו, אף כך (בראשית כב) והתברכו בזרעו כל גויי הארץ. כעפר הארץ ממש. ומספר, שהוא מונה שני, מנה את רבע כל אותן נקבות, מרגליות עליונות, של המטה ששוכב עליה ישראל. ומשם והלאה הוא מונה לכל, משום שהוא טוב עין. והו שכתוב מונה מספר לכוכבים. מי הוא שמונה את הכוכבים? מספר. מונה מספר לכוכבים. ועל ידו עוברים כלם בחשבון. ולעתיד לבא, (ירמיה לג) עוד תעברנה הצאן על ימי מונה. ולא יודעים מי הוא. אלא משום שבאותו זמן יהיה הכל ביחוד בלא פירוד, הכל יהיה (והכל יהיה) מונה אחד.

טקסט הזהר

קום סבא, אתער ואתגבר בחילך, ושוט ימא. פתח ואמר, (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. בשעתא דיתער קודשא בריך הוא לאחייא מתיא, הני דאתהדרו בגלגולא, תריין גופין ברוחא חדא, תריין אבהון, תריין אמהון, כמה גלגולין מתגלגלן על (ודא) דא, אף על גב דאתמר, והכי הוא, אבל מי מנה עפר יעקב, ואיהו יתקין כלא, ולא יתאבד כלום, וכלא יקום. והא אתמר, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. אדמת עפר הני, כמה דאתמר בספרא דחנוך, כד חבריא אסתכלו באינון אתוון (דטסין) באורא ביה, ואינון אע"ד פמת"ר, היינו, אדמ"ת עפ"ר. היינו (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו, אדמת עפר אינון אתוון וקלא אתער ואודע והכי אמר בבניינא (ק"ג ע"ב) תניינא. עפר, עפר קדמא. אדמת תניינא, דאתתקן עקר קדמא פסולת לגביה. אדמת עפר כלהו, יקיצו. אלה דאתקנו, לחיי עולם. (ס"א יקיצו כמה דאתמר בספרא דחנוך. חבריא איסתכלו באינון אתוון

אדמ'ת עפ'ר (ואינון אע'ד פמת'ר) אינון אתוון טסאן באוירא וקלא אתער ואודע (ס'א ואכריו) הקיצו ורננו שוכני עפר ודא איהו בניינא תניינא דאתתקן והכי אמר בספרא דחנוך בניינא תניינא עפר דאתתקן. קדמאה אדמת. והוא קדמאה פסולת לגבי תניינא דאתתקן והני ישני אדמת עפר כלהו יקיצו אלה דאתתקנו לחיי עולם) מאן עולם. דא עולם דלתתא דהא לא זכו למהר בעולם דלעילא. ואלה דלא זכו, לתרפותולדראון עולם. מאי לתרפות, אלא בגין דסטרא אחרא יתעבר מעלמא, וקודשא בריך הוא, אלין דהוו מנביעו דההוא סטרא, ישאר לון, לתוהא בהון כל בני עלמא. כל דא מאן גרים, ההוא דלא בעי לאפשא בעלמא, ולא בעי לקיימא (ס'א בדרגא דההוא נהר דאיהו) ברית קדישא, על דא גרים כל מה דגרים, וכל הני גלגולין דקא אמינא עליה עד הכא. (הדא הוא) עד כאן סבא. שתיק רגעא חדא, וחבריאי הוו תוהין, ולא הוו ידעין, אי הוה יממא, אי הוה ליליא, אי קיימי תמן, אי לא קיימי.

תרגום לעברית

קום זקן, התעורר והתגבר בלחה ושוט בים. פתח ואמר, (במדבר כג) מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. בשעה שהקדוש ברוך הוא יתעורר להחיות מתים - אלו שחזרו בגלגול שני גופים ברוח אחת, שני אבות, שתי אמהות, כמה גלגולים מתגלגלים על ידי זה, אף על גב שנתבאר, וכה הוא. אבל מי מנה עפר יעקב, והוא יתקן הכל, ולא יאבד כלום, והכל יקום. והרי נאמר (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. אדמת עפר אלה, כמו שנאמר בספרו של חנוך, כשהחברים הסתכלו באותן אותיות (שטסות) באויר בו, והם אע'ד פמת'ר, הינו אדמ'ת עפ'ר. הינו (קהלת ד) ושפח אני את המתים שכבר מתו. אדמת עפר הן אותיות, וקול מתעורר ומודיע וכה אומר בבגין השני. עפר - עפר ראשון. אדמת - שני. שהתתקן העקר הראשון פסלת אליו. אדמת עפר - כלם - יקיצו, אלה שהתתקנו לחיי עולם. (יקיצו, כמו שגאמר בספרו של חנוך. חברים הסתכלו באלו האותיות אדמ'ת עפ'ר (והן אע'ד פמת'ר)

אותן אותיות טסות באויר, וקול מתעורר ומודיע (ומכריז) הקיצו ורגנו שכני עפר, וזהו בנין שני שגתקן. וכך אמר בספרו של חנוך, ' בנין שני עפר שגתקן. ראשון אדמת. ואותו ראשון פסלת לגבי שני שגתקן. ואלו ישני אדמת עפר כלם יקיצו אלה שגתקנו לחיי עולם) מי זה עולם? זהו עולם שְלִמְטָה, שְהָרִי לא זכו להיות בְעוֹלָם שְלִמְעֵלָה. וְאַלֶּה שְלֵא זְכוּ - לְחִרְפוֹת וּלְדִרְאוֹן עוֹלָם. מַה זֶה לְחִרְפוֹת? מִשּׁוֹם שֶׁצַד הָאֲחֵר יַעֲבֹר מִן הָעוֹלָם, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁאִיר אֶת אֵלֶּה שֶׁהָיוּ מְנַכִּיעַת אוֹתוֹ הַצַּד לְהַתְמִיָּה בָהֶם אֶת כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. מִי גֵרָם כָּל זֶה? אוֹתוֹ שְלֵא רָצָה לְהַתְרַבּוֹת בְּעוֹלָם וְלֹא רָצָה לְקַיֵּם (בדרגה שלאותונהרשהוא) בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, וְלָכֵן גֵּרָם כָּל מַה שֶׁגֵּרָם וְכָל הַגְּלָגּוּלִים הָלְלוּ שֶׁאֲמַרְנוּ עָלֶיהָ עַד כָּאן. (וזהו) עַד כָּאן זָקוּ. שֶׁתֵּק רָגַע אֶחָד, וְהַחֲבֵרִים הָיוּ תַמְהִיִּם, וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים אִם הָיָה יוֹם אִם הָיָה לַיְלָה, אִם עוֹמְדִים שָׁם אִם לֹא עוֹמְדִים.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (ק"ו ע"א) ◆

טקסט הזוהר

פֶּתַח הַהוּא סָבֵא וְאָמַר, (שמות כא) כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עֲבָרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבְשִׁבְעִית וְגו'. קָרָא דָא אוֹכַח, עַל כָּל מַה דְּאִתְמַר. תָּא חֲזִי, כָּל דְּכוּרָא, קָאִים בְּדִיוקְנָא, בְּעֵלְמָא דְּדְכוּרָא. וְכָל נוֹקְבָא קָאִים בְּדִיוקְנָא, בְּעֵלְמָא דְּנוֹקְבָא. בְּעוֹד דְּאִיהוּ עֲבָדָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִתְדַּבֵּק בֵּיהּ, בְּאִינוֹן שֵׁשׁ שָׁנִים קְדְמוֹנוּיֹת, וְאִי אֲעָקֵר גְּרִמְיָה מִפּוֹלְחָנִיהּ, יַעֲקֹר לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְאִינוֹן שֵׁשׁ שָׁנִים, דְּעֵלְמָא דְּדְכוּרָא, וְאִתְמַסֵּר (צ"ד ע"א) לְבֵר נָשׁ, דְּאִיהוּ מְשִׁית סְטָרִין, יַפְלַח לִיהּ שִׁית שָׁנִין, וְיִתְעַקֵּר מְשִׁית שָׁנִין (קדמוניות) דְּלַעֲיָלָא. לְבֵתֵר נְחִית מִתְמָן, וְאִתְמַסֵּר בְּעֵלְמָא דְּנוֹקְבָא. הוּא לֹא בָּעָא לְקִיָּמָא בְּדְכוּרָא, נְחִית וְקִיָּמָא בְּנוֹקְבָא. אִתְתַּת נוֹקְבָא, דְּאִיהִי שְׁבִיעִית, וְנִטְלָא לִיהּ, הָא מִכָּאן וְלַהֲלָא, מְעֵלְמָא דְּנוֹקְבָא אִיהוּ. לֹא בָּעָא לְקִיָּמָא בָּהּ, וּבְפִירוּקָא דִּילָהּ, נְחִית לְתַתָּא, וְאִתְדַּבֵּק

לתת, ואת אחיד בסטרא אחר. מכאן ולהלאה, את עקר מעלמא דכורא, ומעלמא דנוקבא. הא אתאחד, באינון עבדים דאינון מסטרא אחר. השתא כיון דהכי הוא, איצטריך פגם, ולמעבד ביה רשימו דפגם, דהא כל פגם דסטרא אחרא איהו, ומיובל ולהלאה אתהדר לגלגולא, ותב לעלמא כמלקדמין. (ס"א אי זכי ואתתקן גרמיה אתבר) ואתדבק בההוא עלמא דנוקבא, ולא יתיר. זכה עביד תולדין בעלמא דנוקבא, וכלהו רזא דכתיב, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לה. וזכאה איהו כד אתתקן וזכי לכה. ואי לא זכה אפילו בגלגולא דיובלא, הא איהו כלא הוה אתהדר, ולא אשלימו יומי, לאתנסבא בעלמא, ולמעבד תולדין. מה כתיב, אם בגפו יבא בגפו יצא. אי יחידאי יעול בההוא עלמא בלא

תרגום לעברית

פתח אותו זקן ואמר, כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית וגו'. פסוק זה מוכיח על כל מה שנתבאר. בא וראה, כל זכר עומד בדיוקן בעולם הזכר, וכל נקבה עומדת בדיוקן בעולם הנקבה. בעוד שהוא עבד שנדבק בו הקדוש ברוך הוא באותן שש שנים קדמוניות, ואם עקר עצמו מעבודתו, יעקר אותו הקדוש ברוך הוא מאותן שש שנים של עולם הזכר, וימסר לאדם שהוא מששה צדדים, יעבד לו שש שנים, ויעקר משש שנים (קדמוניות) שלמעלה. אחר כך יורד משם ונמסר לעולם הנקבה. הוא לא רצה לעמד (בעולם) בזכר - יורד ועומד בנקבה. באה הנקבה, שהיא שביעית, ונוטלת אותו. הרי מכאן והלאה הוא מעולם הנקבה. לא רצה לעמד בה ובגאלה שלה - יורד למטה ונדבק למטה ונאחז בצד האחר. מכאן והלאה נעקר מעולם הזכר ומעולם הנקבה. הרי נאחז באותם עבדים שהם מצד האחר. עכשו, כיון שכך הוא, הצטרף פגם ולעשות בו רשם של פגם, שהרי כל פגם הוא של צד האחר, ומיובל והלאה חוזר לגלגול, ושב לעולם כמקדם, (אם זוכה ומתקן עצמו, נדבק) ונדבק באותו עולם הנקבה ולא יותר. זכה - עושה תולדות בעולם הנקבה, וכלם סוד הכתוב (תהלים מה) בתולות

אחריה רעותיה מובאות לה. ואשריו כשמתתקן וזוכה לה. ואם לא זכה אפלו בגלגול היכול, הרי הוא כלא הנה, שחזר ולא השלים ימיו להנשא בעולם ולעשות תולדות. מה כתוב? אם בגפו יבא בגפו יצא. אם יחידי יכנס לאותו העולם בלי תולדות ולא רצה להשתדל בכך, ויצא מהעולם הזה יחידי בלי זרע - הולך כמו אבן בכף הקלע עד אותו מקום של הסלע החזק, ונכנס לשם, ומיד נושבת רוח של אותו יחיד שנעזב מנקבתו, והולך יחידי כנחש שלא מתחבר עם אחר בדרך, ונושב בו. ומיד יוצא מתוך אותו מקום של הסלע החזק הוא לבדו, והולך ומשוטט בעולם עד שמוצא גואל להשיבו. והינו אם בגפו יבא בגפו יצא, זה שלא רצה לשאת שיהיו לו תולדות.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.